

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: J.H. Wessels Samlede Digte

Citation: Wessel, Johan Herman: "J.H. Wessels Samlede Digte", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 211. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161401592880/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Vel var hans Krop ei af Fulgran;
 Men af han spiste
 Hos mig, beviste,
 At ogsaa naalson han være kan.

Og at tilfjæ vor Vandringssæd
 Var bedre Sænger,
 End han var Gænger,
 Enhver med Sandhed bevindes kan.

Men denne Sandhed er ogsaa kendt:
 At, var hans Tunge
 Vel sed at stjænge,
 Saa skær der ogsaa saa mangen Mand.

Desmeer antændes den edle Muod
 I lyske Lær,
 For unge Fruer,
 Dog, vel at mærke, alt med Forstand.

Men fremfor alle bemeldte Mand
 Dog for Erne Walter*)
 Har størst sin Pædagog,
 Saa helt en Pædagog vel stæmmes kan.

Seu kjæk og iofant som Ven og Mand
 Den brude Trønde,
 Som Knæk***) og Tønder,
 Tillige brændte for Fødselsd.

Fra Bergen riste den rare Mand;
 Gød mig de Vin's
 Han nu gæstede
 Ledsege her til hans Kinsam!

— Det er søgte wesselsk at inddrage den forbigaaende Meldahl i Impromptuet for at anbefale den livsglade Ven til Tandpinen.

Til Luft-Skipperne.

Side 178.

Stoffen Montgolfier opfandt som bekendt i Aaret 1783 Luftballonen, og i Aaret 1784 steg en Charles Robert op i en saadan her i Kjøbenhavn, hvilket vakte en utrolig Opsig, og i det Norske Selskab gav Stof til endel Digte, deriblandt Wessels, der minder Læseren om hans haustige Forhold.

Med en Gave til Sygepassen.

Side 179.

Til dette Digt har Udgaven af 1787 (II, Side 143) følgende Anmærkning:
 Disse Linier skrev Wessel i en andens Navn, som sendte Gaver til de fattige paa sin Faders Fødselsdag. Præseerigtredens i dem (thi endskjønt de ikke bleve flere, gik de dog i en fast omkring, og fornældte en stor Kreds) opvakte engang nogle i et Selskab, hvor ogsaa adskillige af vore gode Digtere vare tilstede, til at fortsætte Værsene; der blev da gjort en Deel Røm af denne Art, der, som Impromptuer, kunde være fornøielige nok, uden

*) Fra Walter, den berømte Skuespillerinde, ses Anmerk. Side 212.

**) Knæk, Fyrstump (Norsk).

fandtes dog for langt nede-for Begyndelsen, til at endres længer end i det første Giebluk. Da denne Læeg havde været saa længe, at den ikke fornøiede mere, og man var staaet ved føigende, som en af Selskabet havde freubragt:

Jeg vil forøge Versene,
Som Wessel og vi her har he
Gyndt.

endte en anden af Selskabet, som havde følt Skienheden i Wessels Begyndelse, og Mæthed i denne, som i næsten al Eftergning, saaledes:

Naar dette drives sit for vidt,
Da bliver det onside: Rigt
Tyndt.

Til Digterens Hustru.

Side 179.

Dette mesterlige Impromptu viser sig ved sit Indhold at være digtet i Aaret 1780. — I et Exemplar af Wessels Skrifter 1787 findes med en gammel Haand anmerket ved nærværende Digt: »Wessel blev ude for at spise til Middag hos Conference Raad Jacob Edvard Colliernsen.» [J. E. Colliernsen, født den 19de Novbr. 1744 paa Sorum i Agrikulturstift, Student fra Christiania Skole 1766, 1773 Professor Juris, 1784 Conferensraad, 1799 Justitiarius i Høiesteret, død 1802, var Wessels Skolekammerat og Ven].

Linie 26—27.

»Med Glæde jeg igjen skal see
Min søde Qvinde.»

Den sidste Linie er i det nylig nævnte Exemplar af Udgaven 1787 med samme Haand rettet til:

»Gaalstrømped Qvinde.»

og dertil føiet den Anmærkning: »Hans Kone gik ofte med gamle hvide Strømper, som altsaa føiet noget i det gule.»

Paa Sammes Fødselsdag.

Side 179.

Digterens Søen Jøns havde bleet, Forskledene derimod brune Øine.

Impromptu til Mad. Juell paa hendes Fødselsdag.

Side 180.

Dette Impromptu til Værtinden i det Norske Selskab findes i de forhaandenstående Opskrifter dateret: den 9de Februar 1780, men maa vel formodes at være nogle Aar ældre. Hvad Aar Mad. Juell blev Enke, seer Udgiveren sig ikke i Stand til at oplyse, da al hans Efterøgen i Adresseavisen og Kildebøgerne har været forgyvet.

Til Fru Walter.

Den navnkundige Fru Caroline Frederikke Walter, født Halle, uden Uforligalige, var hos sin Samtid Gjenstand for en Hylding, som vel